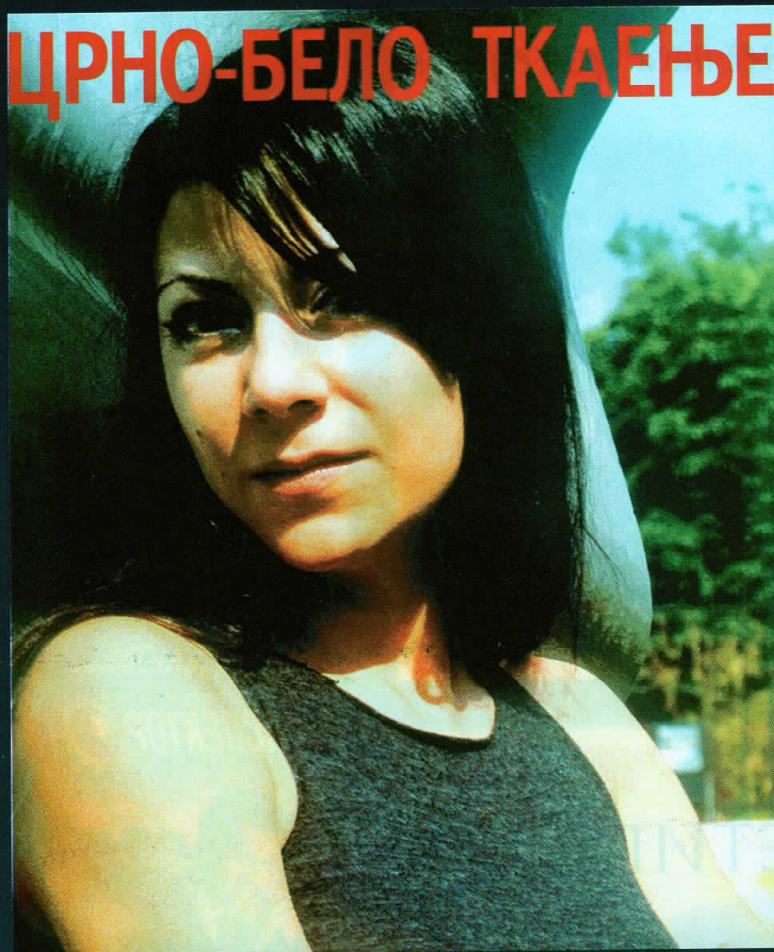

Мариа Павловска, сликар

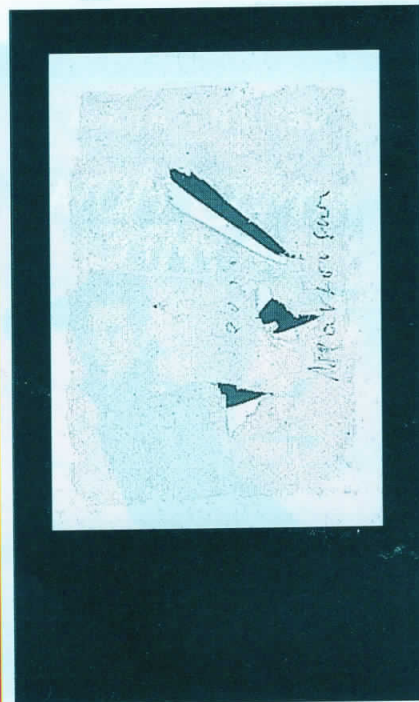
ЦРНО-БЕЛО ТКАЕЊЕ НА СЛИКАТА

Мариа Павловска и припаѓа на најмладата генерација сликари која со својата, веќе третта самостојна изложба, го освојува просторот за кој, како и сите нејзини генерациски блиски колеги, вели дека во секој случај и припаѓа, само што осигурава самата да го "освои".

ФОРУМ: На кој начин твоео сликарство ја допира поезијата?

ПАВЛОВСКА: Во текстот што го напишав за каталогот за изложбата, јас истакнав дека секоја искрена слика е поезија. Во тој контекст, напоменувам дека во моето творештво извесна предност има сликарството, бидејќи мојата комуникација е со и преку сликарските форми. За мене сликарството е подложено на прецепција и нема потреба да се преведува. Комуникацијата со сликата е иста на секој јазик.

Настојувам она што го изразувам преку делата да добие посебна лиричност и тоа доволно зборува за мојот став дека сликарството е и поезија.

Поезијата, како и сликарството, е резултат на некои внатрешни светови. Колку твоето сликарство е дел од тие внатрешни светови, а колку е дел на она што те опкружува и што, можеби, еднадвор влијае на тебе?

● Секако дека тоа што е пренесено и кажано преку платното е апсорбирано од сето она што ме опкружува: времето во кое живеам, ситуацијата во која се наоѓам, околноста и луѓето околу мене, човекот што е до мене, контактите, конфликтите, разговорите, агесијата, радоста... Сето тоа се акумулира, сублимира и како сублимат во еден даден момент, кога ќе созрее, се пренесува и се кажува, односно го запишувам на платното.

Имаш ли некои свои внатрешни визи за она што те опкружува, можни решенија...

● Креативниот чин го сфаќам како индивидуален однос што произлегува од самиот дух на авторот. Како што кажав, тоа е една апсорпција којашто инстинктивно и интуитивно излегува од внатрешноста. Идејата и концепцијата за она што ќе го наречеш "Црно-бели раскази" секако постои и потребен е само момент кога таа идеја ќе се "спои" со она што го кажав претходно - со претходно

акумулираните искуства.

Во делата од оваа изложба се забележува еден прилично редуциран израз. Дали е тоа континуитет во твојата работа или една нова фаза во твоето сликарство?

● Редуцирањето во изразот е мојата определба. Многумина ме прашуваа: "Зошто црно-бело? Зарем така го гледаш светот?". Мојот одговор секогаш е негативен. Едноставно, во оваа ситуација се потпрев на контрадикторноста, бидејќи сè завршува некако така црно-бело: "Да - Не", "Да, може - не, не може", "Имаш - немаш", "Добиваш - не добиваш". Главната поента ми беше да се осврнам на тоа дека секоја ситуација, негативна или позитивна, завршува "црно-бело".

Кои се влијанијата што се извршени во твоето творештво? Колкав дел од тоа влијание отпаѓа на факултетот, на професорот во чијашто класа работеше? Од друга страна, колку на тебе влијаеше актуелниот миг на современото македонско ликовно творештво?

● Самите програми на Факултетот и на постдипломските студии се конципирани така што треба да го заштитат оригиналниот и автономниот израз на студентите. Тие таму учат да го почитуваат своето творештво. Имав среќа што мој педагог е професор **Симон Шемов**. Заедно со него пронајдовме за-

еднички јазик и мислам дека таа комуникација и творечките односи беа остварени на најдобар можен начин. Што се однесува до влијанијата еднадвор, се обидувам да ги примам така што нема инцидентно да влијаат на мене, а сепак да не ги отфрлам целосно.

Како го оценуваш современото македонско сликарство?

● Во Македонија, а тоа особено ме радува, е забележлива експанзија на млади автори. Трудот го покажува своето и ги освојува местата. На годишното Венецијанско биенале, најреномираната светска ликовна манифестација, наш претставник беше **Јован Шумковски**, припадник на таа експанзионистичка млада генерација уметници. Тоа зборува многу. Она што го прават групите околу **Сузана Милевска**, во Графичкото ателје во Музејот на град Скопје, уметниците собрани во галеријата "Место" кај **Небојша Вилиќ**, како и акциите што ги прави **Соња Абаџиева** се навистина за почит.

Дали си задоволна од тој поттик што ти го даваат овие куратори, нови галерии...

● Поттикот може да остане само поттик ако луѓето не те забележат, а тоа е сепак нешто што треба да го направимсамиот. Значи, прво треба да се наметнеш со својот израз и квалитет. ☐

3.5.

